

(Политика, 27.11.2008)

Дорис Пак, посланица европског парламента, била је ових дана у Београду, па је лепо поручила да гледе сањаног уласка Србије у ЕУ ствари стоје сасвим јасно – прво да се заслужи статус кандидата за улазак, а онда „следе године преговарања до остварења крајњег циља, то јест чланства у Европској унији”.

Европска комисија, која надгледа српску ствар, поручила је да је напредак видљив, али да Влада Србије треба да докаже да је спремна за још реформи. То значи, објаснила је Дорис, да српски политичари морају да се више труде и да брже раде да испуне све услове. Поента је у томе, међутим, што би наши политичари заиста брзо и ревносно испунили све услове, само кад би знали који су, то јест, само кад се Србији непрестано не би испостављали нови спискови услова. Тако се прича о скором уласку Србије у федерацију европског братства и јединства одједном померила чак на 2020! Научна фантастика, својеврсни политички футуризам, те махање бајковитим срећним крајем који ће доћи једног дана, а можда и пре, све више звучи као својеврсни пројекат „Пере лажача”.

Кад европске бирократе, још, кажу ових дана: „Ми не прихватамо разочарање. Ја мислим да сте ви свесни да ћете постати члан Европске уније чим довршите започети посао”, цела ова прича са нама и Европом добија обресе психичког злостављања. Принцип тренинга „Лези, диг’ се, устај, седи!” треба овде да буде прихваћен са еланом, па чак и са одушевљењем.

Тако смо могли да сазнамо, да се само ради о нашим пустим надама, јер како је објаснио шеф делегације Европске комисије у Београду Жозеф Љоверас, статус кандидата не мора да значи и стављање земље на „белу шенгенску листу”. То значи да улудо сањамо да ћемо ускоро без виза путовати у иностранство. Наши студенти који ових дана посећују трибине са том тематиком, у ствари не схватају – да од обиласка Европе интеррејлом, без виза, неће бити ништа, бар за њиховог студентског века. Можда срећну судбину дочекају тек наша деца која још нису пошла у школу. Али Европа не

прихвата да будемо разочарани, морамо да будемо срећни и кротки, пошто Европа не подноси разочаране и несрећне.

У међувремену, упутства за приближавање Европи, пљуште на све стране. Дорис Пак је нагласила, између осталог, да НВО сектор треба да буде звезда водиља Србије ка Европи. И да невладине организације не треба да буду толико критичне према Влади Србије, јер је она, ипак, показала спремност да се приближи Европи „али да је сада проблем у српском парламенту”.

Управо у овом малом и скоро не приметном детаљу може се читати велика истина о Србији данас. И о Европи која нема алтернативу. Кад би, дакле, српски парламент био једногласан, као некада у комунизму, Србија би била на путу да се кандидује за своју срећнију прошлост. Јер је српски парламент некако доста аљкав, разбарушен и какофоничан, а Европа тражи само складно хорско певање, са диригентом из Брисела, ваљда?

За лепоту тог певања треба да се побрину НВО, па ће следећи извештај Европске комисије о Србији, имати више позитивних елемената. А домаћи представници НВО су се, између осталог, жалили да у извештају нема довољно анализе проблема малих верских заједница, па су се европски прокуратори сложили да је у „извештају поменуто да постоје мањкавости у закону о верским заједницама, посебно када је реч о регистрацији нетрадиционалних заједница”, те да то питање треба покренути у Савету Европе.

„Постаћете чланица када урадите домаћи задатак”, рекла је кратко и јасно Дорис Пак.

И сада, како о Србији разговарати као о сувереној држави?

Држава којој су друге државе задале домаће задатке, држава која дозвољава да јој неко други оцењује парламент (који је резултат изборне воље грађана), држава којој је објашњено да је њен највећи интерес да ради против сопственог државног интереса, држава чији политичари не знају да ли да буду поносни или да се стиде кад их хвале они који им постављају услове и задају домаће задатке... Држава у којој је политички расковник, та магична травка која отвара сва врата, небулозна парола да Европа нема

Домаћи задаци

Пише: Мирјана Бобић-Мојсиловић
четвртак, 27 новембар 2008 00:58

алтернативу – нема много чему да се нада.

Готово да сам сигурна да ће нас Европа, са НВО који су главни промотори тако потребног одушевљења новим „домаћим задацима“, до 2020. убедити у алтернативност, то јест – у релативност Србије.

www.mirjanabm.com